

avant...!

portantveu d'«avançada de l'empordà»

confusionisme

Vivim uns dies que poden ésser decisius per l'esdevenidor de Catalunya. Dintre breu termini tornarem a tenir Parlament propi.

Ens trobem als inicis oficials del període electoral. Els partits que prenen part a la lluita ja es mobilitzen. Les quatre «províncies» estan parint redemptors. La demagògia torna a fer víctimes. Veieu un garbuix de noms. Un conglomerat d'ideologies.

De tot aquest entrellat volem extreure'n una paraula: confusionisme. La sentim ací i allà, la llegim repetidament, s'escriu amb escreix, us en parlen els amics, arriba a atabalar. Assoleix martellejar el cervell.

Poiser sense adonar-nos-en tots ajudem a propagar-la. Per això convé que ens asserenem i sense precipitació de cap mena procurem copsar la veritat que enclou.

¿Per què en parlar de les properes eleccions es fa tant d'abús del mot confusionisme?

L'emetre el sufragi s'ha de fer amb tota consciència. Apartem-nos, per tant, de qui pretingui contagiar la nostra voluntat immaculada. Si tothom pensés igual i actués idènticament, la vida seria insuportable. Precisament en la variació s'hi troba l'essència del desig de conservació terrenal.

Davant les eleccions al Parlament català, hem de situar-nos ràpidament. Hi ha dos punts d'interès que ens cal aclarir. Campanya política i campanya abstencionista o apolítica. Una i altra creen aquell neguit que es tradueix en lamentable confusió.

Veiem la primera. S'han escampat infinitat de candidatures. Recollim-les i destriem-les. Dretes i esquerres. Les de les dretes al cove, som anti-reaccionaris. Les de les esquerres posem-les en ordre, i escollim les que ens mereixin més confiança. Com obrers que som no podem tenir cap confiança amb els candidats que presenten els nostres opressors. Hem d'advocar pels nostres germans de classe. La nostra decisió, per tant, és ben fàcil, no hi ha confusió possible.

Tenim solucionat una part del conflicte. Anem per l'altre. Apoliticisme? Per què? Per afavorir la burgesia?

Som treballadors que capim, sense cap classe de deformació, la situació present. Per assolir les nostres reivindicacions tenim dos camins: la revolució o la política.

La revolució, actualment, seria suïcida, doncs aprofitem la política. Cal reconèixer la diferència que existeix entre la política burgesa i l'obrega. Aquella és la clau d'un millorament material, és el triomf de les concupiscències. Aquesta és sacrifici.

Nosaltres sota aquests pasquins pintats en les parets, que diuen: *Obrer no votis*, hi escrivim: *¡Ciudadà, vota!*

En el taller, a la fàbrica, al camp, al despatx, a la mar, som obrers. Quan deixem els estres de treball, volem ésser ciutadans. Desitgem millorar la posició política, puix entenem que aquesta beneficiarà la social. Llitem per una igualtat mundial. Rebutgem els paràsits que anorreuen els pobles, i procurem gestar una nova col·lectivitat amb modelatge vivent. No cerquem

(Continua a la 2.ª plana)

full quinzenal

paradoxes pre-electorals

Som ja prop de la data del 20 del corrent, data en què Catalunya ha de decidir, amb la força de les paperetes depositades en les urnes, quins han d'ésser els homes que dignament l'han de representar en el futur Parlament Català que haurà d'estructurar els camins legalitzadors del nostre règim autònom.

Davant la transcendència del moment que vivim és verament paradoxal l'actuació bellugadissa, però carregada d'hipocresia i malícia, que hom copsa en determinats partits, dels quals en són militants uns homes que per tal de guanyar una acta de diputat serien capaços de coaligar-se amb qualsevol gentota, per més xurma que fos.

Veiem, doncs, que en algunes circumscripcions ja es freguen les mans, satisfets de l'esperança de la victòria, elements tèrbols d'uns partits, tan allunyats ideològicament, però també molt acostats en mesquinesa, com el partit radical i la nefasta Lliga, — soi-dissant encara catalanista, després d'haver apuntalat, fins a darrera hora, el règim caigut — i també d'altres que ho i dient-se d'esquerra trenquen la disciplina del seu partit per anar de bracet amb gent que unes diades passades i no gaire llunyanes els han maleït els ossos i els haurien tret els ulls, si haguessin pogut.

No és el moment aquest dels aprofitaments de l'un per l'altre. No el pot ésser, no l'ha d'ésser i no el serà. Cal que el que hagi de sortir elegit ho sigui pel seu propi esforç i per la valua, amb tot encert reconeguda pel poble.

Combatem aquestes combinacions maquiavèliques que pretenen enganyar, una vegada més, als veritables ciutadans. Cal que els traïem la careta perquè sentin i palpin la repugnància i el fàstic que la gent digna i honrada els adreça.

El poble vol claredat i responsabilitat i sabrà exigir-ho.

ROC CLAR.